

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II пов. Конто почт. шваб. 143.322. Адреса для телеграм: «Діло», Львів. Гол. редактор приймає від 11—12 год. передполуднем Рукописи не зберігаються.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА: Місячна в краю 250 злот. За границею: В Англії 1 долар, Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 750 л. італійськ., Чехословаччині 30 к. ч., Румунії 15 л. лей, Болгарії 750 зл., Австрії 750 ш. — Зміна адреси і злот.</p>	<p>В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.</p>
---	---	---

Загальні Збори „Прогресу“.

В суботу 25. грудня відбулися у великій залі Музичного Тов. ім. Лисенка загальні збори Тов. „Прогресу“. У зборах взяло участь понад 400 делегатів з різних філій читальні з усіх західно-українських земель, крім того було на залі понад сотні членів Тов., що не мали права на рішучий, а тільки на дорадчий голос. Всі вони заявили обширну галерею. Точно на 10 minut перед 10 год. ранку відкрив збори голова Тов. проф. Михайло Галушинський. Він загадав померших у цьому році освітніх діячів, почесних і значущих членів Тов., що присутні вислухали стоячи, поминав присутніх, ствердив правильність зборів і приступив до порядку денного. На секретарів зборів покладав студента Француза і п. Василенка. З черги прийшов на порядок виборів комісії-матки. Тут то й почалося те, чого не пам'ятає „Прогресу“ і чого не записали ні разу її діячі за ціліх 58 літ існування. Шойно на порозі 59-го року прийде їй виступити до своєї хроніки пам'ятну записку про невідповідальність і занепад всієї культури в невеличкій на шість частин нашої громади. Наші доморослі інтернаціоналісти заявили таку безвідповідальну тактику, що виявили недоцільно своє бажання розбити збори. Демонстраційними і до того провокаційними виступами та окликами намагалися унеможливити наради.

Що являється повторилося при кожній точці денного порядку. І лише завдяки енергійній поставі голови М. Галушинського вдалося збори покінчити. Зарисована ясно „лінійка“ інтернаціоналістів довела до того, що відбувалося поменше голосування і над кандидатами до комісії-матки і потім над кандидатами до виборів. Спокоїно вислухали всі звіту секретарів Тов. В. Мухоморова, а потім ще промови голови М. Галушинського в часі дискусії. Ця знаменита промова голови застидала до деякої міри „лінійку“, але на змину її тактики не вплинула.

На місце уступилих 5 членів виборів обрано: през. В. Дешкевича, д-ра В. Рибюка, обох зі Львова, д-ра Рогущкого зі Самбора, О. Навроцького і Ільвія Чепельського зі Львова. Заступниками виділено стали: Ом. Терпешкий, П. Мурзак, А. Кривокуцький, п. Павлюковська, С. Матялас і селянин Квітюк. До контрольної комісії виїхали: д-р К. Лизинський, М. Залчківський, О. Сасич, О. Скореткович, І. Сполітакевич як членів і М. Лазорко та Іван Филипович як їх заступників.

Ця ліста кандидатів перейшла великою більшістю 211 голосів проти двох інших ліст, а то: радикальної, що збрала 71 голосів і лісти інтернаціоналістів, що збрала 64 голоси.

Потім іменували загальні збори почесними членами Тов. двох селян, а то: Гриня Гершаківича з Якимичів, б. посла до галяцького союзу і Сенька Фігера, визначеного освітнього робітника з Бобриничів.

Крім того ухвалили збори ввести для всіх членів Тов. одну членську вkladку в сумі 2 золотих річно (дотепер було два роди вkladок: 2-золотова і 2-доларова). Збори закінчилися відспіванням національного гімну.

Кріза в Німеччині.

Знавання до диктатури. — Розв'язання парламенту.

Берлін, 26. грудня 1926.

„Вельт ам Монат“ довідується з парламентських кол, що президент Гінденбург відступив від первісного плану утворення урядничого кабінету. Німецькі націоналісти хотіли би перерозв'язати утворення урядничого кабінету, щоби поставити райхстаг перед konieczністю повалення і того чисто фахового уряду й так уможливити введення диктатури на основі § 48. німецької конституції.

Часопис зазначає, що парламент правдоподібно розв'язано би. Не є певне, чи нові вибори відбулися би в законній речині. Покищо не знати, чи през. Гінденбурга вдасться прихилити до тих діячів ім. націоналістів. Центр і демократи домагаються створення центрального уряду з виразною опорою на соціалістів. Умовиною участі соціалістів

було би усунення Геслера з нового кабінету. Однак Геслер бажав залишитися в новім кабінеті та зазначує, що усуне давні домагання в райхсвері. Тому парламентарне положення є неясне і замотане.

Успіхи переговорів нім. амбасадора з Радою амбасадорів.

Берлін, 26. грудня 1926.

Бюро Вольфа повідомляє з Парижа, що переговори німецького амбасадора фон Геша з конференцією амбасадорів у справі програми роззброєння Німеччини закінчилися успіхом. Загальне число німецької державної і комунальної поліції виноситиме 145.000 людей. У справі прийняття добровольців на перехідний час до чинної служби в райхсвері і в справі спортивних союзів дійшло також до порозуміння. Конференція амбасадорів прийняла до відома зазначення німецького уряду в рямцях постанов німецького законодавства, а рівночасно зреклася жадання в справі розв'язання спортивних союзів та висловила погляд, що німецький уряд в разі потреби з власної ініціативи поробить відповідні кроки в тій справі.

Помилування засуджених німців.

Париж, 26. грудня 1926.

Президент французької республіки підписав у суботу 25. грудня декрет, на основі якого помилувано всіх шістьох Німців, засуджених французьким воєнним судом у Ляндаві.

Новий югославянський кабінет.

Бігород, 26. грудня 1926.

Дня 24. грудня уконститувався остаточно новий югославянський уряд і зараз зложив присягу на руки короля. Склад кабінету такий: прем'єр Узунович, закордонні справи Берич, освіта Трифунович, здоров'я Мілевич, справедливості Сротич, віроісповідання Вуїчич, ліси й копальні Сімонович, внутрішні справи Максимович, уніфікація законодавства і хліборобство (d'interm) Іванович, фінанси Маркович. Всі вищі міністри належать до радикальної партії. Земельні реформи: Павло Радіч, почта Губерина, торгівля і промисел Кроча, сусп. роботи Кошутич. Ці міністри належать до партії Радіча. Війна і маринарка: ген. Радіч, комунація ген. Мілявасевич. Дві теки обсажені ад міністр, зарезервовані для словінської національної партії.

Литовський мінстр про внутрішнє положення Литви.

Берлін, 26. грудня 1926.

З Ковна повідомляють: Міністр внутрішніх справ Мустейкіс заявив журналістам, що головним завданням уряду є зліквідування більшовицької небезпеки в краю. Уряд поборюватиме безробіття, переведиме публічні роботи. Восинний стан і податкові тягари вдержаться до часу, як мине небезпека заворушень лівиш, а життя в краю вийде на нормальний шлях.

Димісія Прімо де Рівери.

Берлін, 26. грудня 1926.

Із Мадриду повідомляють, що Прімо де Рівера уступив наслідком конфлікту з королем. Новий уряд творить Буларжер.

З наших втрат.

† Олександр Барвінський.

В суботу, а год. 4. попол, помер у Львові у 80-ому році життя визначний український громадський і культурний діяч, б. посол і член палати панів, Олександр Барвінський. В юнішній короткій пожиттєвій дзгді неможливо нам охопити цілості його великої заслуженої, трудящого життя і його вкладу в українську культуру. Зазначимо тільки, що з юнішим Ол. Барвінським стоїть до гробу один з передових українських культурних робітників, довголітній професор учительської семінарії і член Ради Шкільної Краєвої, посол до віденського парламенту і галицького союзу, виїзний член палати панів. За української влади був першим секретарем для справ освіти в ЗУНР. Був основником Тов. ім. Шевченка, яке пізніше перейменувалося в товариство наукове, був видавцем „Історичної Бібліотеки“, яка на свій час мала у нас просто епохальне значіння. Видав цілу низку шкільних підручників для українських середніх шкіл і сліве до кінця життя забирав прилюдно голос у різних актуальних справах нашого життя-буття під Польщею. Написав теж великі словники зі свого життя, з яких два томи вийшли друком ще до війни. Був теж довголітнім видавцем і власником щоденника „Руська“, що безпосередньо перед великою світовою війною став був органом христ.-суспільної партії. Містив також свої статті й розвідки з українського життя й побуту в чужих, головним німецьких, органах щоденної преси і журналах. Слід ще зазначити, що пом. Ол. Барвінський належав у нас до тих небагатьох старших діячів, що удержували постійно широкі зв'язки з Великою Україною і дав там між найближчими письменниками широкі приятелі.

Земля пером Заслуженому Народному Робітникові й Визначному Діячеві!

Сумну вістку про смерть Ол. Барвінського сповіщаво населенню Львова класичари від родини (по українськи і по польськи) і від Наукового Тов. ім. Шевченка, при чому в деяких місцях на місті знаєш канібальська рука українські класичари від ріди позирала або пороздірала (прим. при вул. Коперніка). З домів українських інституцій у Львові, в яких Польський був дільним членом, головою, а в деяких і почесним членом, повівають жалібні хоругви.

Смерть мікада.

Лондон, 26. грудня 1926.

З Токіо повідомляють, що дня 25. грудня вранці помер японський цар.

Давид Абрагамович помер.

Львів, 27. грудня 1926.

У Львові помер 24. грудня Давид Абрагамович у 83-ім році життя. Давид Абрагамович увійшов 1874 року послом до галицького союзу, а в 1881 став послом до парламенту. Був теж послом першого союзу відродженої Польщі.

Смерть в огні.

Львів, 27. грудня 1926.

В мешканні Івана Жарновського, дозorca дому, при вул. Гор. дешкій 38, дня 26. грудня діти (4-літній і 2-літній хлопчик) заохотили від несприятливості батьків засягати вилучку. При цьому зазнався соломом на домішній й огонь обняв цілу кімнату. Як годину пізніше прайшла огнем сторожа, застала на каміні вже майже спалені тіла хлопчиків. Під годину пізніше діти змерли в шпиталі. Мати з жалю хотіла динути з 2-го поверху. Чоловік грозив жінці виставити за недогляд, тому для безпеки Жарновську замкнули в арешт.

Ограблення залізничної каси в Раці Руській.

Радя Руська, 26. грудня 1926.

На Святий Вечер перед залізничний будинок зайшли якісь двоє сальних і коди урядника, що мала дискур, відійшла на хвилю, забрали підручну касу в більше як 1000 злот. Відійшли в незнайомі напрямки. Поляки були без успіху.

Перспективи галицького москвофільства.

По зборах „Общества Качковського“.

Недавно подали ми доволі точний звіт з діяльності і з річних загальних зборів відомого „общества Качковського“. Читачі наші могли уявити собі, на яких висотах буває думка нинішніх „руських“, що з упертістю, гідною кращої справи, обстоюють „об'єднательну ідею“, яка під впливом війни і повосинних подій заложила на шлій лінії. Та всеж-таки вертасмо ще раз до справи того „общества“, щоби звести підсумки його нарад і застановитися над дальшими перспективами його діяльності.

Ніхто з нас не заперечить, що наше москвофільство було і є рвною на здоровім народнім організмі. Здавалося, що після того всього, що ми пережили, після величавого триумфу українства, воно шезне раз на все з нашої землі, а його недобитки або перейдуть широ в український табір або замкнуться сами в собі і будуть спокійно доживати свого віку. Так не сталося і ми є свідками, як ті москвофільські недобитки пробують изйти для себе організаційні форми, чим впадають знову, як і перед війною, замішання, тертя і кириною в наші одношлі ряди. Це вже слідно в кількох наших повітах, як на культурно-освітньому, так і на економічному полі.

Як досі, досягнення наших „руських“ справді мінімальні. На 2.473 читальні „Прогресів“ мають вони ледви 66 читальні Качковського, з яких значна частина і так існує тільки на папері. На 83 філій „Прогресу“ мають вони 4 філії „общества“. Майно „общества“ і його філій на провінції — теж не велике, коли міжтим „Прогресу“ може повеличатися тим, що її філії і читальні мають уже сьогодні 564 готових домів, 82 доми на викиченні, а 219 домів у приготуванні. Яке це величезне народне майно не треба й казати. Своєх кооператив успіли наші „руські“ оснувати щось около 120 (наскільки ми могли провірити), але більшість їх матеріально зовсім неуфундована і веде нужденне животіння. Це всі успіхи на просвітньому й економічному полі наших москвофілів.

Як мізерно ці досягнення не виглядалиб, нам не вільно приглядатися роботі наших „руських“ з задоженими руками. Не вільно тому що вона дальше криє в собі небезпеку для нашої національної єдності і відпорності супроти нашої сусідів. Не вільно тим більше, що в москвофільських рядах, як це виказали останні загальні збори „общества Качковського“, є поважний гурт людей, побитих сліпотю, глухих і заскорузлених фанатиків, ріжних амбітників і зарозумілих чи просто патологічних типів, що напружують усю свою енергію, всі свої сили на те, щоби внести розбрат і розвал у нашу селянську масу, щоби поширювати свій „стапосіданіє“. При тому — не забуваймо цього! — ці загоріліші матимуть ще до того поміч з Америки, де сіль москвофільства не така дуже слаба, ну — і з фондів „Народного Дому“, „Староніи“, „Защити Землі“, „Ризниці“, „Регулятора“ й інших уст.

Ринок 43

Вибракий майже без бійки пред-
ставив зборів. — сидів на закладеній
готовану частину тіла.
Починається...
Взастигло, надучи правду. Ново ні не
почалося, ні не спінчилося.
Сказ: „Народнього Дому“ перебіжники
у розбурхали твердоруцле море, що він
сикте „Бор“ як той новини, то „апримаво
то пот назв“. А одні його безсерденно
у поху списали, другі відстрікували, на
ці боків пугани аспичоти.
Перші кричали: „Геть його отце „Бор“
прокажі!“
Другі ронтували: „Невозможно уни-
тожити сге, от него же земля русская
стала ест“
А біліе, тов і святе, „Бор“ вртислося як
рибка у полощі, як теля між пропаски.
Виступала господа Мовчібомм про-
мово, а нийсь престилня „зерном“, але
ні першої ні другого не було чути їзиз
ведного стьску.
Називень виступили ще хлийсь батюш-
ка і сказав просто і ясно: „Учися, мо-
дица, тревнича і трудися“.
В тім було все сказано, тов коротко,
але кдерно.
„Учися“... бо ніде правди діти, нічого
його собрати за ціле століття не на-
вичлиось.
„Мовися“... не теж не було виконуване
их саід, бо лиять учасники зборів не
відізнали „Боже царя храни“!
„Тревнися“ — тут перетланті аж
ясне повітали Злана в цілм світі „тре-
вовість“ русского народу, лінитиво під-
уудала і між засмахи трапляються випад-
ки жививання алъвогомо.
„Трудися“... — найважливіше. 17 живу-
чих читалель че ще не доказ праці!
Треба не ярки-годи і вкладку стягнути.
А их не не владлось би, то бодай труд-
диться, труднитися і труднитися, щоб обо-
ронити свято „Бор“.
Після тієї промови собрание зврїшало.
В текущім столітті старатися оборонити
бодай те останнє...
Iakabron 'Imka.

—ов. Той матеріальній допомогі не слід нам легковажити.

Хоч, сел Козовий і студ. Хам та інші промовці на зборах „общества“ доказували, що воно стало вже пережитком, що в ньому нема живої крові, що й му слід основно переорганізуватися або таки злучитися з „Прогресом“, загал учасників не прихилився до тих порад і відкинув усі пропонувані реформи в товаристві, зокрема реформу перестарілого й на нинішні часи абсурдного правопису, що його уживає „общество“ у своїх виданнях. Відкинув не зважаючи на становище анкетної комісії в цій справі, на заяву студ. Хилка (м. молоді і на пром. ву самого голови „общества“, д-ра М. Глушківця, що заступав думку основної лінії правопису, що перестав давно бути вест-кальною святістю! Це найкраще доказує, які фанатики, коли не патологічні типи, є ще між нашими „руськими“.

Якими шляхами керманічі „общества“ поведуть далі це товариство, важко нині передбачити. На всякий випадок життя вимагатиме від них шораз то нових уступок і відхилень від того, що ухвалив недавній загальний збір його членів. Замкнутися в тих ухвалах, значить — засудити самих себе на повільне нидання і повільну, безславну смерть. Перейти до денного порядку над ухвалами загальних зборів, прийняти фактичний правопис, значить — поставити перший поважний крок для наближення до українського руху, для злиття з нами в один органічний, національний табор.

Сяк чи так галицьке москвофільство засуджене на неминучу смерть. Його можна тільки штучними засобами ще якийсь час підтримати при житті — в інтересі наших ворогів і противників, щоб перед світом вказувати на мимий наш неорозумиток, примітивність і розбіжність навіть національного характеру. Тому ліквідація останків москвофільства це очищення атмосфери, це прояснення ситуації, це відбрана ворогам атуку в їх намаганні розбити нашу національну єдність. Історичною заслугою керманів „общества“, зокрема д-ра М. Глушківця булоб, якби вони, перевіривши пройдені шляхи, якнайскорше рішилися зліквідувати свою „окремішність“ і об'єдналися в творчій праці з усім українським громадянством.

„Новий курс“.

Положення Українців у добі „національної“ диктатури.

В хвилі, коли всякі менше й більше заможні українські органи по цей бік рижської лінії торочать з одного боку про намірену урядом марш, Пілсудського зміну курсу у відношенні до України, а з другого аноншують зріст „угодовних“ настроїв серед українського „дрібно-міщанства“, на сторінках радянської преси появилася розмова з пос. П. Васинчуком, який опрорідує безвідповідальну роботу українсько-москвофільської преси а в тому в першу чергу преси власної партії („Сель роб.“). На запит представника ТАРС у — заявив пос. Васинчук:

„Чутки про новий курс польського уряду щодо України правдиві тільки стільки, скільки жовта бле про те, що уряд Пілсудського та його помічники з позитивною енергією шукають серед українців осіб, ладних зрадити інтереси українського народу, та пропозувати разом з урядом Пілсудського. Довказом цього може бути й фінансові змішення рижської організації, утвореної відомим отаманом Осіаком, що тепер його керують політичні авантюристи, погромники, колишні петлюрівці й т. інш. 2) збільшення діяльності персони Голука (члена комісії експертів), скерована до того, щоб а дшукати угодовних елементів серед українців. В цьому розумінні особаму увагу звертається також й на останню подорож Голука до Праги, де він мав переговори з чехословацькими українцями. Про змєкнення режиму щодо України, після трагічних подій, а нічого не може сказати

При розподілі земельних наділів уряд підтримує велике військово-поселенське землевладання з його громадами та кооперативами, а Українців виключає з розподілу. Жадна сербська українська організація не йде на погодження з урядом Пілсудського. На моє глибоке внутрішнє переконання УНДО (українське національно-демократичне об'єднання, що репрезентує інтелігентів, дрібно-буржуазів та заможних селянських верств) також не йде на погодження з урядом Пілсудського, дарма що до складу УНДО входить група, що принципіально стоїть на погляді польско-українського погодження. Всяка українська партія, що в даний момент підляб на погодження з урядом, тим самим засудила себе на політичну смерть. Тим то за урядом ідуть тільки нічого не ваги в Західній Україні — група „Лівий“ та так звані Народний союз докторів Ламовича. Ці утворення не мають ніякої політичної ваги й впливу. бо в житті вони є неукраїнськими чинниками.

Так в оцінці пос. Васинчука представляються відносини на за

хідно-українських землях. Розуміється, що пос. Васинчук, як і інші сель-робівські керманічі, не обдаровує Об'єднання ніякими симпатіями. Навпаки разом зі своїми партійними товаришами веде проти нього завзяту й непереривну боротьбу. А й він мусів, розуміється, з деякими своєрідними декоративними прикрасами признати, що весь „угодовний наступ“ українсько-москвофільської преси на Об'єднання не має ніякої основи.

На економічному фронті.

„Народна Торговля“, історія українська кооператива і сучасне її становище та праця на кооперативним полі.

(Докінчення.)

Організаційну роботу веде „Народна Торговля“ безпосередньо через своїх урядовців, а централь і в краю, а посередньо через місцеві комітети організації кооператива, фінансуючи видатки організаційного їх відділу. В районі сільських (6 судових повітів) веде „Народна Торговля“ безпосередньо організацію кооперативів від початку 1925 року. Заставши там 6 кооперативів, організувала досі 32 кооперативи і перечела в часі між 1. липня 1925 і 1. грудня 1926 р. 82 організаційні й ілюстраційні поїздки, уживаючи на те 100 днів праці. Від дня 22. листопада й. р. організувала „Народна Торговля“ спільно з Лемківським Союзом 2-місичний кооперативний курс, на яким головні викладачі азяли на себе службовики „Народної Торговлі“. Учасників на курсі є 21. В цілі скоординовані праці „Прогресу“, „Сільського Господаря“ і „Народної Торговлі“ на Лемківщині повстав при товаристві „Прогресу“ Комітет Праці на Західній Землі, в якій бере участь відпоручник „Народної Торговлі“.

В самбірському районі переведено урядовцем, оплачуванім „Народною Торговею“, з рахонів місцевого КОК до початку мая 31 постійній кооператив, уживаючи на це 51 днів. Склад „Народної Торговлі“ як гуртіня видав в році 1925/26 48-ми кооперативам, аргументованим біля складу, товарів на рівновартість 151.542-23 зол., уживаючи постійного місячного кредиту до 10.000 зол. Торг самбірського складу є в більшій половині торгом з кооперативами.

Від листопада 1926 р. співпрацює „Народна Торговля“ з кооперативами Бріцкині і місцевим КОК, фінансуючи його діяльність. В Бріцкині переведено 25 організаційних і ілюстраційних поїздок, уживаючи на те 43 днів праці.

В Стяноці, в Самборі і в Бродях ведеться зразковий інструкторський відділ, який постійно урядує в днях торгових. Крім

них районів підтримує „Народна Торговля“ матеріально організаційні відділи в 7-ми повітах. Витоати „Народної Торговлі“ на організаційні цілі в році 1925/26 виносять 1.425-38 зол., на культурно-освітні і добродійні 4.233-42 зол., а від 1. VII. до 1. XII. 1926 перші 4.133-40, другі 77-20. Від 1. липня 1925 до 1. грудня 1926 видала „Народна Торговля“ на цілі організаційні, культурно-освітні і добродійні кругло кшту 21.000 зол., в якій не зачислено платів етатоних урядовців і звороту коштів розділів в організаційних справах.

Культурно-освітню роботу в області кооперативів веде „Народна Торговля“ при помочі курсів заочної освіти серед своєїго персоналу. Касерни, помічники і практиканти що 2 тижні в часі між 1. X. і 1. V. кожного року одержують письмений задачі з обсягу класичних рахунків, географії, суспільної економії, кооператив, української мови і регуляцію. У всіх складах є підручна фахова бібліотека, а в центральній головна бібліотека фахова в числі 477-х, титов.

Крім освіти в нутрі „Народної Торговлі“ видала „Народна Торговля“ 9-ох практикантів до тогочасних шкіл і на вечірні курси, уживаючи їм підмоги на науку. Також видала „Народна Торговля“ на свій кошт одного службовика на звіт кооперативній студії за кордоном. Від 1. липня 1925 до 1. грудня 1926 виобразувала „Народна Торговля“ 11 кандидатів на класерни, з яких 8 вже зложило іспит з діловодства касового, товарознавства, кооператив, устрою „Народної Торговлі“ регуляцію. Дві з них прийнято до служби в „Народній Торговлі“. Для кооператива і. ступня виобразувала „Народна Торговля“ шістьом 3-місичної кранічної практикесі 14 кооперативних скелерів. Відіа абітурієнтів вищих торговельних шкіл відбуло торговельну практику в „Народній Торговлі“ 5 з них — по практиці — остало на службі Н. Т.

В осени 1926 підлягла „Народна Торговля“ науку кооператив на курсі абітурієнтів Т-ва „Прогресу“ для 32-ох слухачів.

„Народна Торговля“ стояла в постійних зв'язках з кооперативом всіх видів на західно-українських землях, а зокрема з кооперативом Волині, де в порозумінні з місцевими чинниками рішила отворити свою філію з хвилею законфрактування відповідного льокалу. На удержання організатора кооператива на Волині виплатила „Народна Торговля“ одворазову кшту 300 зол. — Також у постійнім зв'язку стояла „Народна Торговля“ з Міжнародним Союзом Кооперативів у Лондоні і Міжнародною Гільдою Жіночною тамже та з Міжнародним Урядом Праці в Женеві. В американським конгресі кооператива в Мінеаполіс 7. листопада ц. р. азяла „Народна Торговля“ участь через свого

ГОРДИН БРАСЮК.

БЕЗПУТНІ.

Сучасна фільма.

(Продовження).

А то ще так. Заходять гуртом у комор, якщо тільки там хто самодін із членів господарчої комісії, й починають:

— Даймо по куску сала! Завхов казав.

— Брешете, — справдовується той — нехай завхов дасть записку.

А тимчасом вже хто-небудь, тягнє сало, черпає цукор...

Коли ж на загальних зборах хтось глузливо кинув, що в господарчої комісії не сходяться кінці, — то Митька нас уиір:

— К чорту таку комісію! Вони крадуть та ще і добре, а нам отакенькі порції видають... Нехай буде в комісії Дудлик, — він хлопень справедливий.

— Еге, він нас би — хтось запротестував а малюків.

І Митькові не вдалось провести Дудлика, але Володька з по паню до Митьки думав:

„Ото штука!“

— о —

Вибудили збори й у льоху.

Митька казав:

— Не займай „шпана“, брєтєва! Дай йому „бичка“, дай кусок булки, то він двадцять рук за тебе підійде.

Такий рецент допоміг.

Скоро представники „шайки“ віділи верховодили в дитбудинку. Робили „тему“ виконанням, обдївали водою постелі дївчат...

— Володька, а тебе завтоа без обїду... — задала часи виконаню.

— Слабо! — відповїдав Володька...

І другого дня „шпана“ приносить Володьці аж два обїди.

Шайка „чорної маски“ перетворилась на „Бандотрест“. „Трест“ подїлявся на „шайку Червоної Руки“, „шайку Коршака“, „Тємну Інквізицію“ та „шайку Гаррі“. В „Тємній Інквізиції“ — Митька, „Гаррі“ — Володька.

Щоб довести товаришам, що він відповїдав своєму признанню — першого ж тижня Володька з своїми підвалинами „загнав“ п'ять рушників, двое простирал, електричну велику лампу й годинника Марії Івановни. Трохи ніяково почував себе на загальних дїточих зборах, як заїдувач соромив якогось невідомого злочинця, але на „маліні“ його похвалили. З того часу почував себе на цілу голову вищим, навіть від голови виконкомом.

Одного разу Володька сходяв а другого поверку. Визду юрба нових дїтей, що привезла якась вихователька.

Рантом кинулось у вічі:

— Павлушка, здоров! Ти до нас? — піднявши носа, привітався Володька, маючи на увазі нового члена „Бандотреста“. Павлушка, зовсім не підозріваючи, в якому „чині“ Володька, і без усмілки поваги до минулої дружби глузливо кинув:

— О! А Сидна тут. Тебе який чорт сюди заніс?

Володька спалахнув:

— Такий, як і тебе! — недбало відповів і рушив на „маліну“.

Там відбувалася нарада отаманів.

Володька попередив:

— Знаєте? Привели пацанів. Там один Павлушка, так такий пацале! Скупий як чорт, а що до чого — зараз „поїдуть“.

Павлушку взяли під догляд, хоч з поведінки видно було, що він „блатан“ ніколи ні-

кому не змовчить, ніколи не вступиться з дорогі, ніколи нікого не вважає за старшого від себе. Це драгувало Володьку.

Раз один з посланців Володьчиних споткнувся об Павлушчину ногу, Володька став урівень з Павлушкою:

— А ти не дуже задавайся! Це тобі не на „свалці“.

— Тьо, Сидно! — насмішувато обїзався Павлушка. — а тобі як дам, то ти й за „свалкою“ опинишся.

Володька на мить оторопів, але згадавши про свій „чин“, підняв носа:

— Ану попробуй! Ти, машкара...

Павлушка сміючись ткнув його пальцем у ніс і Володька перекинувся через „пошку“.

Малеча, що була при тому, доаво реготалась, Володька поклявся помститися.

До вечора вже знала про те „Тємна Інквізиція“.

Всі поспули. Митька з двома підручними взявся до праці: прив'язати шворкою Павлушкову ногу до ліжка, запалити папір і почати шкварити п'яту. Павлушка міцно слав. Враз він нереснув дико й „інквізитори“ пороснули на ліжка.

Павлушка не стерявся. Його око добре зауважило, як метушилась напроти коздря. Розп'ятувавши ногу, він схопив черевника й каблуком почав дакувати коздрі. Коздра не витримала й зарепетуала. Але тоді хтось калатнував Павлушку. Павлушка одмахнувся рукою і впався у чийсь пісок.

В п'ятні зчинилась боряня. Діти прокидались і злякано перешитували один одного через ліжка.

Хтось блиснув електрику.

(Продовження буде.)